

ningen, end der var sidste Finansaar. I Forbindelse hermed skal jeg bemærke, at naar Statsregnskabet paa Posten: Renter af Kassebeholdningen for første Gang i lang Tid udviser et Minusbeløb, nemlig ÷ 1,603,000 Kr. mod det anslaaede Beløb 1,100,000 Kr., tyder det paa, at man i alt for høj Grad har taget sin Tilflugt til Laan i Nationalbanken. Det forekommer mig, at der kunde være disponeret noget anderledes, saa at man kunde have undgaaet en saa overordentlig stærk Anvendelse af Banklaan, som det maa have været Tilfældet for at frembringe et Tal som dette. Ved Udstedelse af Kreditbeviser eller paa anden Maade maatte det kunne være undgaaet.

Men paa en vis Maade af større Interesse end selve Finanslovsforslaget var de Betragtninger, som den højtærede Minister anstillede over den virkelige Balance, som der kunde formodes at ville blive i Finansaaret 1917—18. Disse Betragtninger var, som ærede Medlemmer vil vide, alt andet end glædelige. De ekstraordinære Forsvarsudgifter regnede Finansministeren allerede for indeværende Aar til 10 Mill. Kr. mere end for det sidste Finansaar, det vil sige til 70 Mill. Kr., og sammenlagt med de ordinære Forsvarsudgifter kom Ministeren altsaa til et samlet Beløb for Forsvarsudgifterne paa over 100 Mill. Kr. Der har i Rigsdagen været en stiltiende Overenskomst, kan jeg sige, mellem alle Partier om at lade Ministeriet, som er den Faktor i Lovgivningsmagten, der ubetinget har mest Oversigt over disse Forhold, afgøre, hvad det mener er nødvendigt her, og disse Beløb, som Ministeriet har foreslaaet til ekstraordinære Forsvarsudgifter, er uden Undtagelse, kan jeg sige, blevet tiltraadt af alle Partier og tiltraadt uden synderlig Forhandling.

Der er imidlertid i den senere Tid oftere og oftere fra kompetent eller i alt Fald fra sagkyndig militær Side, fra Mænd, om hvis varme Interesse for Forsvaret man ikke kan tvivle, og som — det gælder i alt Fald en af dem — paa dette Omraade har indtaget et særlig udpræget forsvarsvenligt Standpunkt, fremkommet Udtalelser om, hvorvidt det ikke vilde være ønskeligt i nogen Grad at nedsætte Tallet paa Sikringsstyrken og maaske til Gengæld afhjælpe nogle af de øjensynligste Mangler ved vort Forsvar, t. Eks. ved Flyvervæsenet. Det er ikke min Mening at indlede Forhandlinger derom ved denne Lejlighed, men det er en Sag, som bør nøje overvejes, thi Udgifterne til Sik-

ringsstyrken er jo Dobbeltudgifter. Udgiften derved er nationaløkonomisk set ingenlunde udtømt ved Tallene her, hverken paa Finanslovsforslaget eller paa Tillægsbevillingsloven eller paa Statsregnskabet, Udgiften omfatter et meget større økonomisk Offer for Samfundet end det, Tallene her repræsenterer, nemlig ogsaa Tabet af de vedkommendes Arbejdskraft paa en Tid, hvor der er stærkt Begær efter Arbejdskraft, og hvor Arbejdsløshedsprocenten er overordentlig langt nede. Der er her ogsaa Tale om et meget stort Offer for de Familier, som bor i de Egne, hvor Indkvarteringsbyrden særlig tynger, og der er endelig det Moment her at tage i Betragtning: at de langvarige Indkaldelser efter — hvad jeg tror — en ret enstemmig Mening hos Folk, der har Adgang til at vide god Besked med disse Ting, ikke har virket heldigt paa Hærens Disciplin og Forholdene i Hæren i det hele. Det er Forhold, som kræver Overvejelser, men jeg indrømmer, at disse bedre anstilles i Finansudvalget end her. Jeg har dog ikke villet undlade at pege paa Problemet, men der er altsaa en, sikkert begrundet, Formodning om, at vore Forsvarsudgifter vil komme op paa over 100 Mill. Kr. i indeværende Aar og maaske endnu mere i Finansaaret 1917—18.

Ministeren anslog desuden meget store Beløb til Dyrtidsforanstaltninger udenfor Finansloven. Dertil regnede han omtrent 30 Mill. Kr., idet han dog indrømmede, at der ikke var mindste Sikkerhed for, at Udgiften ikke vilde blive meget større. Ministeren gjorde selv opmærksom paa det særdeles svævende, der er ved disse Udgifter, hvorledes Ministeren for Eksempel, naar der skal kalkuleres, hvilke Udgifter der vil følge af det Arrangement, som er truffet med Hensyn til Fiskeforsyningen, staar overfor den Opgivelse fra hans Kollega Indenrigsministeren, der har denne Sag under sig, at Udgifterne kan variere fra 2 til 8 Mill. Kr., og saa er det — som Ministeren meget rigtigt sagde — meget vanskeligt for en stakkels Finansminister overfor saa stærkt divergerende Tal at fælde et Skøn. Dette gælder ogsaa paa andre Omraader om end maaske ikke slet saa grelt. Vi staar overfor en Revision af Dyrtidsloven, og jeg maa i Forbindelse hermed sige, at det Parti, jeg tilhører, altid har været villigt til at lade Staten bringe betydelige Ofre for at afhjælpe Dyrtidens Tryk, og kun tager det Forbehold, at de Ofre, der skal bringes, bliver rimeligt fordelt, saa at de falder paa de